

Α-Ο-Δ-Ο
ΑΠ'ΟΛΑ-ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ

Πόσο διαπερατό είναι το τέλος μιας φθινοπωρινής ημέρας! Άχ, να, άρκετα διαπερατό, ώστε να επιφέρει τον πόνο ανάμεσα, γιατί υπάρχουν αρκετές γλυκές αισθήσεις, που ή άσφαλεί τους δεν της παρεμποδίζει από το να είναι έντονη και χαμηλά δεν είναι τόσο βαριά, όταν ή αντίληψη του Απριλίου. Αισθάνεται μια μεγάλη ευχαρίστηση έκπνοης που αφήνει να πληνθή το βλέμμα του εις την απεριόριστη του οφθαλμού εις της θάλασσας. Μόνοις, οιασδήποτε απειλητική άγνοια του γαλιόλιου—ένα μικρό παιδί που εισέρχεται πάνω στον όριζοντα, που με την υπεραισθησία και ασημένια του μίμησης την ή επίδειξη χιμαιρική θεαμάτων υπαξιόχρηστη ή μελωδική μονοτονία της φωνοκαθαλασσίας—έλα αυτά τα πράγματα απεικονίζονται δι' έρωσ και καί έρωσ ή' απών (γιατί στο μεγαλείον το ού' ανεπαρκήματα του 'Εγώ έχει γαλή άπαιλά, σκέπτονται, λέγον, μουσικά με εικόνας, χωρίς σφαιριότητα, χωρίς συλλογισμούς, χωρίς συμπέρασματα.

Αλλά ή σκέψις, καθώς σηκώνονται μέσα μου, ή πηγαίνω από τα εξωτερικά αντικείμενα, γρήγορα γίνονται πολύ έντονα. Η ένδειξη που δουλεύει μέσα στην ευχαρίστηση, δημιουργεί μίαν άνοση, μια αληθινή δόνηση. Τα νεύρα είναι πολύ τεταμένα για να δώσουν τίποτε άλλο από μεγαλόφωνες και πένθιμες άναλαίσεις.

Και τώρα ή βαθύτης του οφθαλμού με φοβίζει, ή διαίτησή του με ξεθεριώνει. Η άνασθησία της θάλασσας, ή άμταβλήσιμη του θέαματος με έπαναστατεί. Α' αρχίζει κανείς να αποσπείρει αιώνας, να είναι πάντοτε έξω από την άμμορραία;

Φύσις, άνοικτήσκιση, γρησέρας, κηφός άνασθησισμός, παρτάσει! Μή βιάσαι πείδι ού' πειρασμού της έπιθυμίας μου και την ύπερηφανεία μου. Η μέλητή της 'Χροφιάς είναι μία μονομαχία, άδου ή' καλλίτερης σκούζει με τρόπο προσηύ γνήσι.

(Charles Pierre Baudelaire) M.M.

Πώς διαπερατό είναι το τέλος μιας φθινοπωρινής ημέρας! Άχ, να, άρκετα διαπερατό, ώστε να επιφέρει τον πόνο ανάμεσα, γιατί υπάρχουν αρκετές γλυκές αισθήσεις, που ή άσφαλεί τους δεν της παρεμποδίζει από το να είναι έντονη και χαμηλά δεν είναι τόσο βαριά, όταν ή αντίληψη του Απριλίου. Αισθάνεται μια μεγάλη ευχαρίστηση έκπνοης που αφήνει να πληνθή το βλέμμα του εις την απεριόριστη του οφθαλμού εις της θάλασσας. Μόνοις, οιασδήποτε απειλητική άγνοια του γαλιόλιου—ένα μικρό παιδί που εισέρχεται πάνω στον όριζοντα, που με την υπεραισθησία και ασημένια του μίμησης την ή επίδειξη χιμαιρική θεαμάτων υπαξιόχρηστη ή μελωδική μονοτονία της φωνοκαθαλασσίας—έλα αυτά τα πράγματα απεικονίζονται δι' έρωσ και καί έρωσ ή' απών (γιατί στο μεγαλείον το ού' ανεπαρκήματα του 'Εγώ έχει γαλή άπαιλά, σκέπτονται, λέγον, μουσικά με εικόνας, χωρίς σφαιριότητα, χωρίς συλλογισμούς, χωρίς συμπέρασματα.

Αλλά ή σκέψις, καθώς σηκώνονται μέσα μου, ή πηγαίνω από τα εξωτερικά αντικείμενα, γρήγορα γίνονται πολύ έντονα. Η ένδειξη που δουλεύει μέσα στην ευχαρίστηση, δημιουργεί μίαν άνοση, μια αληθινή δόνηση. Τα νεύρα είναι πολύ τεταμένα για να δώσουν τίποτε άλλο από μεγαλόφωνες και πένθιμες άναλαίσεις.

Και τώρα ή βαθύτης του οφθαλμού με φοβίζει, ή διαίτησή του με ξεθεριώνει. Η άνασθησία της θάλασσας, ή άμταβλήσιμη του θέαματος με έπαναστατεί. Α' αρχίζει κανείς να αποσπείρει αιώνας, να είναι πάντοτε έξω από την άμμορραία;

Φύσις, άνοικτήσκιση, γρησέρας, κηφός άνασθησισμός, παρτάσει! Μή βιάσαι πείδι ού' πειρασμού της έπιθυμίας μου και την ύπερηφανεία μου. Η μέλητή της 'Χροφιάς είναι μία μονομαχία, άδου ή' καλλίτερης σκούζει με τρόπο προσηύ γνήσι.

(Charles Pierre Baudelaire) M.M.

Πόσο διαπερατό είναι το τέλος μιας φθινοπωρινής ημέρας! Άχ, να, άρκετα διαπερατό, ώστε να επιφέρει τον πόνο ανάμεσα, γιατί υπάρχουν αρκετές γλυκές αισθήσεις, που ή άσφαλεί τους δεν της παρεμποδίζει από το να είναι έντονη και χαμηλά δεν είναι τόσο βαριά, όταν ή αντίληψη του Απριλίου. Αισθάνεται μια μεγάλη ευχαρίστηση έκπνοης που αφήνει να πληνθή το βλέμμα του εις την απεριόριστη του οφθαλμού εις της θάλασσας. Μόνοις, οιασδήποτε απειλητική άγνοια του γαλιόλιου—ένα μικρό παιδί που εισέρχεται πάνω στον όριζοντα, που με την υπεραισθησία και ασημένια του μίμησης την ή επίδειξη χιμαιρική θεαμάτων υπαξιόχρηστη ή μελωδική μονοτονία της φωνοκαθαλασσίας—έλα αυτά τα πράγματα απεικονίζονται δι' έρωσ και καί έρωσ ή' απών (γιατί στο μεγαλείον το ού' ανεπαρκήματα του 'Εγώ έχει γαλή άπαιλά, σκέπτονται, λέγον, μουσικά με εικόνας, χωρίς σφαιριότητα, χωρίς συλλογισμούς, χωρίς συμπέρασματα.

ΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΜΑΣ

BYRON LINE

Το απόγευμα σημαίνει καλύτερο αποτέλεσμα πρώτος... Η ΠΕΙΡΑΙΑ και ΜΑΥΣΣΑΛΙΑΝ... Η ΜΙΤΥΛΗΝΗ-ΠΕΙΡΑΙΑ-ΜΑΥΣΣΑΛΙΑΝ...

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ ΟΠΑΤΕΡΑΣ

Μ. Αποστολίδης

Ο άνθρωπος, του οποίου διηγούμεθα την ιστορίαν ήταν ο γνωστότατος της Ιστορίας. Ήνομαζετο Θεόδωρος Βερράς. Μία μέρα παρουσιάστηκε στο σπίτι του παππά του χωριού, με το όνομα Ιωάννης και με επίσημον σοβαρότητα και τόση ε...

Από κείνη την ημέρα θα έπερασαν ένας ένας χρόνος. Ο παππάς άρχα ένα βράδυ φηγοπονού άκουσε να ψυχρούληται κάποιος στην εξώθυρα, και να ψάχνει για το πόνο. Άνοιξε την πόρτα, και είδε να μπαίνει μέσα ένας ψάλλος άνθρωπος, γυρισμένος προς τα εμπρός, άδύνατος και άσπρόχρως ο παππάς τον κούταζε πολλά ώρα προτού τον άναγνωρίσει. Ήταν ο Βερράς.

Είπα: καλέ, Βερρά; πούσαι ο παππάς, ο οποίος δεν έβλεπε κανένα μεταδελήν σ' αυτόν. Η άλήθεια είναι: πως δεν έχω διόλου προνοήσει, άπληστησος ο Βερράς. Ο παππάς σόσιασε για μία στιγμή κ' άστρα από λίγο άναρωτήθηκε: —Γιατί ήρθες άπ'όπου; —Ήρθα για το παιδί μου που θα πάει αύριο το χωριό. —Εγώ τού! Αλλά τί πη πως είναι πρόνοια παιδί. —Θά ήμειλα όμως προτού πληρώσει τα δικαιώματά σου να μάθω τί θέα: θά πάω στην έκκλησία. —Θά πάω στή πρώτη θέαση. —Τώρα είναι ήσυχος. Νά, τώρα είχα τάλλαγα για σένα. —Θέλας τίποτε άλλο; πούσαι ο παππάς άνή έκούταζε τον χωρικό. —Δεν ήθελα τίποτε άλλο. —Έχρημάτισε κ' έφυγε. —Έπέρασαν πάλιν έκτό χρόνο, όταν μία μέρα, έβω από το σπίτι του παππά άκούσθηκε ο κτύπος θύρας. Έβλεπε τον Βερράς πούσαι πρώτος κ' άνοιξε την πόρτα. Ο παππάς σήκωσε τα μάτια του και τον άναγνώρισε. —Κάποιος με μεγάλη συντροφική έρχεται άπόπαι. —Θέλας να ήγυλα άδεια για το παιδί μου, που θα πάει την Κέραι Σπορλίβεν, την θυγατέρα του Γούδρον. —Αυτό είναι το πλουσιότερο κορίτσι της ένορίας. —Έτσι λένε, είπεν ο χωρικός χαϊδεύοντας με το ένα χέρι του τα μαλλιά του. —Ο παππάς έμεινε για μία στιγμή σκεπτικός. Χωρίς να πη τίποτε, έγραψε τα όνόματά στα βιβλία του και οι άνθρωποι άστρα ύπνεύσαν. Ο Βερράς άρχισε τώος τρία τάλλαγα από τραπέζι. —Είπα: ένα περιπέλιον, είπεν ο παππάς. —Τό ήρω, άπληστησος ο Βερράς. Άλλά τον ήρω μοναχάριον τον γυίο μου και θέλω να ήμουν πλουσιότερα πράγματα. —Ύστερα από τα λόγια αυτά ο παππάς έέχηκε τα χέρια του. —Είπα: ή τρίτη φορά αυτή που έρχεται για το παιδί σου εδώ, Βερρά, είπεν ο παππάς. —Ναι, τώρα όμως τελευταίον μ' αυτόν, άπληστησος ο Βερράς κ' έσπρισε τη χρηματοκολλησά του, χαϊρίττες και οι άλλοι τον άνακούνησαν έσπίτα. Δεκατέσκις ημέρες άστρα έπήγαζαν με τήν βάρκα άκίνητη από μέρος που θυθιάρτε το παιδί σου εάν να έπρόκειτο να άναπηθήσκη ο πνιγμένος από το νερό. Δέν άναρωτήθηκε έμεις. Άίτες φουσαλιές άνιόθηκαν από μέρος έκπνοης, κ' ή βάρκα έμεινε άκίνητη ως κάρφιστη. Τρείς μέρες και τρεις ώρες έβλεπαν οι άνθρωποι τον παππά να ψάχνει έσπασαν οι άνθρωποι τον θάλασσο, χωρίς να τρώη, χωρίς να κοιμάται. Μόλις το πρωί της τρίτης ημέρας βρήκε το πνιγμένον παιδί του και το μετέφερε μόνος του. —Από κείνη την ημέρα θα έπερασαν ένας ένας χρόνος. Ο παππάς άρχα ένα βράδυ φηγοπονού άκουσε να ψυχρούληται κάποιος στην εξώθυρα, και να ψάχνει για το πόνο. Άνοιξε την πόρτα, και είδε να μπαίνει μέσα ένας ψάλλος άνθρωπος, γυρισμένος προς τα εμπρός, άδύνατος και άσπρόχρως ο παππάς τον κούταζε πολλά ώρα προτού τον άναγνωρίσει. Ήταν ο Βερράς. —Έρχεται πολύ άργά. Γιατί τέτοια όρα; πούσαι ο παππάς, μένοντας έθρως έμπρός του. —Για κακή μου μοίρα και, έρχεται άργά, άπληστησος ο Βερράς άκούνησπιτα στον τόπο. —Ο παππάς έκάθησε κ' αυτός ύπομονητικά. Έπάρτασε μακριά σιωπή. Τίλος ο Βερράς μιλάει. —Κάτι μου έρίσκεται, είπα, και θέλω να τό δέσω στον πτωχό σου. Ψάχνεται να κέρω ένα φιλιανθρωπικό κατάστημα που να έχθ το όνομα του παιδιού μου. —Κοιμήθηκες, άρκετά άφησε χρέματα από τραπέζι: και ένακλήθηκε. —Ο παππάς τή έμάτησε. —Αυτό είναι πολύ χρέμα, είπα. —Είπε το μισό της άξίας του σπιτιού που πο έπούλησεν σήμερα. —Έμειναν πάλι άρκετά όρα σιωπηλοί. —Ο παππάς τίλος είπεν με φωνή γεμάτη καλοσύνη: —Τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης; —Κάτι καλλίτερο. —Ήλάν έμειναν λίγη όρα σιωπηλοί ο Βερράς έχοντας στήλησασ τα μάτια του κάτω. Ο παππάς κούταζόντας τον με άμφο. —Τίλος ο παππάς τού είπεν σιγανά: —Ο Θεός ν' άναπαύσει τη ψυχή του παιδιού σου, και να σου δώση την γαλήνη!... —Άμην! έφύσησεν ο Βερράς και δυό μέτρα κούτασε άργά-άργά από τα μάτια του στο πρόσωπό του.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Table with columns for destinations (e.g., Καθημερινή, Γαλιόλιος) and prices.

Ο ΓΟΗΣ ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΣΗΓΗΘΗ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣΚΑΙ ΑΝΔΡΑΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Η. ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ

ΕΝΑ ΗΕΛΑΡΙΟ ΒΕΓΓΑΛΙΚΟ ΦΩΣ

ΜΕΓΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σήμερον εις τον Κινηματογράφον ΕΚΚΑΙΡ

